

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **V. M. P.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2013, č. j. 75 A 5/2013 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2013, č. j. CPR-14496-2/ČJ-2012-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 10. 2012, č. j. KRPU-159602-34/ČJ-2012-040022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok a její počátek byl, podle § 118 odst. 1 citovaného zákona, stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto

rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 citovaného zákona bylo dále rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 15. 7. 2013, č. j. 75 A 5/2013 - 27, zamítl.

Krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, dle kterého podal žalobce dne 27. 6. 2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jeho žádosti bylo dne 4. 9. 2011 vyhověno, avšak žalobce se následně (podle § 44a odst. 12 zákona o pobytu cizinců) nedostavil ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Řízení bylo proto usnesením ze dne 24. 3. 2012, č. j. OAM-48231-9/DP-2011, zastaveno (v právní moci od 24. 4. 2012). Následně správní orgány naznaly, že žalobce v době od 24. 4. 2012 do dne 9. 7. 2012 pobýval na území ČR bez víza nebo platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil podmínky pro správní vyhoštění. Žalobce ve správním řízení o vyhoštění mimo jiné vypověděl, že koncem ledna 2012 odcestoval za známým na Slovensko, kde měl asi po týdnů pobytu autonehodu, po které byl hospitalizován se zlomeninou levé nohy. V nemocnici pobýval asi tři týdny, název města ani nemocnice neznal. Tvrdil, že lékařskou zprávu má doma a že ji doloží. Po propuštění z nemocnice zůstal žalobce u svého kamaráda *V. H. N.* a do ČR se vrátil až dne 3. 7. 2012. Dále vypověděl, že má na území ČR přítelkyni *T. T. H. N.* (dále jen „*T. N.*“), která s ním sdílí společnou domácnost. Uvedl, že *T. N.* s ním čeká dítě a že chtějí spolu žít na území ČR. Ze správního spisu dále krajský soud zjistil, že příslušníci Policie ČR provedli dne 27. 8. 2012 kontrolu na adrese uváděné domácnosti žalobce, přičemž zjistili, že se žalobce na udané adrese nezdržuje. *T. N.* ve správním řízení vypověděla, že v ČR spolu s žalobcem žijí od roku 2008, a potvrdila, že měl nehodu na Slovensku, kde ho navštívila. Uvedla také, že s žalobcem čeká dítě.

K žalobní námitce, dle které správní orgány pochybily, pokud označily tvrzení žalobce, že se v rozhodné době se nacházel na Slovensku, za účelové, krajský soud konstatoval, že ačkoliv žalobce tvrdil, že má doma lékařskou zprávu o své hospitalizaci na Slovensku, po celé správní ani soudní řízení ji nepředložil. Správní orgán prvního stupně žalobce vyzval k předložení příslušných lékařských zpráv, což žalobce neučinil. Nadto on ani *T. N.* nesdělili konkrétní informace o dopravní nehodě či hospitalizaci tak, aby je mohl správní orgán ověřit. Podle krajského soudu lze jen těžko uvěřit, že žalobce byl takřka půl roku u svého známého na Slovensku a nedokáže o svém pobytu tam uvést bližší okolnosti. Jestliže měl lékařskou zprávu žalobci zaslat jeho známý ze Slovenska, mohl se jej žalobce dotázat na bližší údaje, které by bylo možno i bez předložení lékařské zprávy prověřit u příslušných slovenských institucí (například název města, kde byl žalobce hospitalizován, či místa, kde se stala dopravní nehoda). Žalobce však po celé řízení žádné konkrétní skutečnosti ke svému pobytu na Slovensku neuvedl, ač byl zastoupen advokátem, takže mu musela být poskytována odborná pomoc. Krajský soud tedy vyhodnotil postup správních orgánů, které neuvěřily tvrzení žalobce o jeho pobytu na Slovensku, neboť toto tvrzení nebylo možno nijak objektivně ověřit, jako zcela oprávněný. Nadto krajský soud podotkl, že zde jistě existovala i určitá motivace žalobce a *T. N.* k účelovým tvrzením, s ohledem na hrozící vyhoštění žalobce. Důvěryhodnost žalobce a *T. N.* přitom narušuje i to, že se neshodují na adrese svého společného pobytu. Žalobce navíc na evidované adrese zjevně nepobývá, neboť šetřením na místě bylo zjištěno, že se zde nezdržuje, a ani nepřebírá poštu, jak bylo zjištěno v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu.

pokračování

Krajský soud dále hodnotil, zda vyhoštění žalobce mohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho *soukromého nebo rodinného života* podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalobce a *T. N.* v době vydání napadeného rozhodnutí žili na území ČR šest, respektive pět let. Během této doby se ani jeden z nich nenaučil česky; žijí spolu a čekají dítě, avšak pohybují se v podstatě pouze ve vietnamské komunitě. Vazba na ČR spočívá především v tom, že zde oba podnikají, oba jsou však zdraví a ve věku 32 a 30 let, což jim umožňuje začít budovat život i v jiné zemi než v ČR. Na území ČR nemají žádné příbuzné; naopak mají společnou vazbu na zemi původu, kde žili oba ve stejném kantonu. Žalobce ani *T. N.* neuvedli žádné skutečnosti, které by bránily jejich návratu do vlasti. Krajský soud tak uzavřel, že vyhoštění žalobce nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

Závěrem krajský soud poznamenal, že pobytové potíže si žalobce způsobil sám, svou liknavostí v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Před svým rozhodnutím soud nevyčkal na doložení dalších důkazů, jež žalobce avizoval, neboť ten ve svém přípisu nikterak nespecifikoval, o jaké důkazy se má jednat. Důkazy již předložené, vztahující se k nesporným skutečnostem (že *T. N.* je těhotná a že po vydání napadeného rozhodnutí spolu uzavřeli manželství), krajský soud neprováděl, neboť rozhodoval podle stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; navíc existence vztahu žalobce a *T. N.* nebyla žalovaným nikterak zpochybňována.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odvolávající se na důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se dne 9. 7. 2012 sám, z vlastní vůle, dostavil na pracoviště cizinecké policie, aby omluvil svou nepřítomnost a informoval se o výsledku řízení o své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Tam však s ním bylo okamžitě zahájeno řízení, jehož výsledkem bylo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Stěžovatel tvrdí, že všechno vypověděl po pravdě a že doklady o hospitalizaci neměl k dispozici a do rozhodnutí žalovaného se mu je přes veškerou snahu nepodařilo obstarat. Skutečnosti týkající se jeho úrazu potvrdila *T. N.*, která ho na Slovensku navštívila. Stěžovatel poukazuje i na to, že uvedl i jméno svého známého, u kterého pobýval. Je toho názoru, že výpověď *T. N.* může i bez předložení lékařského potvrzení sloužit jako důkaz, ke kterému je třeba přihlédnout a který je způsobilý jeho nezaviněnou nepřítomností na území ČR omluvit. Není-li možné opatřit listinný důkaz, lze za takový důkaz považovat výpověď účastníka nebo čestné prohlášení; správní orgány přitom neprokázaly opak. Krajský soud i správní orgány považovaly jeho tvrzení za účelové, ačkoliv nikdy v minulosti nezavdal příčinu k pochybnostem o své věrohodnosti a bezúhonnosti.

Stěžovatel nesouhlasil s tím, jak byly posouzeny okolnosti jeho soužití s *T. N.* (nyní již jeho manželka) a integrace v českém prostředí. Poukázal na to, že jeho pobyt na území ČR byl od roku 2008 nepřetržitý, a že zde žije s *T. N.*, která je s ním těhotná. V ČR oba podnikali, mají zde společné přátele, oba se učí česky a považují ČR za zemi, ve které chtějí žít; život ve Vietnamu je pro ně minulostí. Argumentaci krajského soudu o tom, že si s ohledem na svůj věk mohou vybudovat život i v jiné zemi, považuje stěžovatel za nepřipadnou. Začít život v jiné zemi je velmi obtížné a stěžovatel zvolil po zralé úvaze život v ČR. Do Vietnamu se s *T. N.* nemají v úmyslu vrátit. V návratu mu brání především dlouhá doba, po kterou žije ve zcela odlišném kulturním prostředí. Vyhoštění pro něj

představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, neboť *T. N.* nechce území ČR opustit z důvodu podnikání. Stěžovatel se obává zpřetrhání rodinných vazeb a ztráty možnosti podílet se na výchově svého dítěte, které se narodí v prosinci 2013. Zdůrazňuje přitom zásadu přiměřenosti a uvádí, že je třeba zvážit, zda jeho nezaviněné nepřevzetí prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je natolik závažným porušením povinností, aby muselo mít za následek zpřetrhání rodinných, kulturních a sociálních vazeb, které v ČR má. Rozhodnutí žalované je nepřiměřené a je v rozporu s mezinárodními zásadami (zásada ochrany práv dítěte a práva na péči obou rodičů) a Listinou základních práv a svobod.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá zásadní porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nezjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dané správní řízení bylo vedeno z úřední povinnosti, tudíž došlo i k porušení § 50 odst. 3 správního řádu, ukládajícího správním orgánům zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Této povinnosti však žalovaný nedostál. Tím došlo i k porušení zásad správního řízení podle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení.

Stěžovatel je přesvědčen, že správní řízení o vyhoštění nemělo být vůbec zahajováno. Byl totiž v dobré víře, že na území ČR pobývá legálně, neboť povolení k dlouhodobému pobytu, respektive jeho prodloužení, mu fakticky bylo uděleno. Převzetí biometrického průkazu bylo již jen posledním krokem v řízení o prodloužení povolení k pobytu. Právě proto, že se do aktuální situace dostal jen v důsledku nepřevzetí zmiňovaného průkazu, je nutno přistupovat k jeho pochybení shovívavě. Stěžovatel přitom ve správním řízení uváděl důvody nezávislé na jeho vůli, které mu převzetí průkazu znemožnily. V řízení o správním vyhoštění měly být tyto skutečnosti vzaty v úvahu a v souladu se zásadou dobré správy se měly správní orgány snažit najít správné a spravedlivé řešení. Správní orgány jsou přitom podle § 2 odst. 3 správního řádu povinny šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob; podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgány mají dbát o to, aby řešení odpovídalo okolnostem případu; podle § 4 odst. 1 a 4 správního řádu mají správní orgány vycházet dotčeným osobám vstříc.

Ve správním řízení sice byly naplněny podmínky pro správní vyhoštění a správní orgány postupovaly formálně správně, přesto je třeba jejich postup vnímat jako formalistický, neboť nebyly zváženy všechny okolnosti řešeného případu. Ústavní soud přitom netoleruje orgánům veřejné moci a soudům formalistický přístup, který spočívá v sofistikovaném odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zde stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, týkající se přepjatě formalistického přístupu. Správní orgány postupovaly podle stěžovatele přepjatě formalisticky a vydaly nezákonná rozhodnutí; pokud je krajský soud potvrdil, pak je jeho rozsudek stejně nesprávný a nezákonný.

Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s jeho pobytem na Slovensku. Podotýká, že neměl důvod uvádět nepravdivé informace a vyhýbat se řízení,

pokračování

ve kterém mu bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. S ohledem na jeho národnost se přitom nelze podívat tomu, že nebyl schopen blíže specifikovat nemocnici a místo, kde na Slovensku pobýval. Správním orgánům poskytl dostatečné informace, a pokud jim nestačily, bylo jejich povinností si informace potvrzující či vyvracející jeho výpověď obstarat. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud správní orgány vyhodnotily jeho tvrzení v jeho neprospěch, pak jde o postup, který v demokratickém právním státě nelze akceptovat.

Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, jak krajský soud nakládal s informacemi o jeho soukromém a rodinném životě. Podle něj nelze na základě jedné domovní prohlídky činit nesporný závěr o tom, že se na udané adrese nezdržoval. Nelze po cizinci požadovat, aby se neustále vyskytoval na udané adrese; přechodné pobývání na jiné adrese je běžné, například při cestování za prací.

Stěžovatel dále namítá porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány stěžovatele vyhostily, přestože to bude znamenat zásah do jeho *soukromého a rodinného života*. Poukazuje na zavedenou praxi správních orgánů spočívající v tom, že vyhoštěným cizincům prakticky neumožňují pozdější návrat do země. Stěžovatel zdůrazňuje, že se na území ČR nedopustil žádného protiprávního jednání, plnil řádně své povinnosti, plánuje založení rodiny a společný život s *T. N.* (s níž čeká dítě) na území ČR. Závěr, že mohou s *T. N.* realizovat společný život v jiné zemi, považuje za nepřiměřený a poukazuje na to, že oba ve správním řízení deklarovali společnou vůli žít na území ČR. Správní orgány tento aspekt věci zcela přešly, čímž svá rozhodnutí zatížily nepřezkoumatelností.

Konečně stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu s tím, že soud nedostatečně zdůvodnil své závěry. Rozsudek je nepřesvědčivý a nenaplnuje požadavky na řádné odůvodnění, neboť pomíjí jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotí je způsobem, který byl nastíněn výše, bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Dle jeho názoru krajský soud nesprávně zhodnotil shromážděné důkazy a nedostatečně se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě.

Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; stěžovatel mu vytýkal jak nedostatek skutkových zjištění, tak i nedostatek kvality odůvodnění. Deficity odůvodnění rozsudku mají spočívat v tom, že krajský soud rozhodoval bez zvážení okolností celého případu, nesprávně zhodnotil shromážděné důkazy a nedostatečně se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Při nedostatku konkrétních tvrzení stěžovatele, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje, se Nejvyšší správní soud mohl touto námitkou zabývat toliko obecným způsobem. Dospěl přitom k závěru, že krajský soud požadavkům na přezkoumatelnost rozsudku dostál. Z rozsudku je patrné, na základě čeho si soud utvářel závěr o skutkovém stavu věci (konstatoval podstatné části správního spisu), přičemž vycházel především z výpovědi stěžovatele a *T. N.* ve správním řízení. Dostatečným způsobem se věnoval klíčové právní otázce, a sice zda je na daný případ aplikovatelný § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců; tuto svou úvahu přitom srozumitelně odůvodnil. Podle názoru zdejšího soudu krajský soud v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vypořádal uplatněné žalobní body. Měl-li stěžovatel za to, že tomu tak není, měl v kasační stížnosti přesně vymezit, jaké konkrétní žalobní body krajský soud opomněl vypořádat. Pokud jde o tvrzený nedostatek skutkových zjištění, již výše bylo konstatováno, že krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, který je v napadeném rozsudku hojně citován, takže stěžovateli muselo být patrné, z jakých konkrétních podkladů soud vycházel; na základě obsahu správního spisu se pak krajský soud ztotožnil se skutkovými závěry správních orgánů. Stěžovatel měl také za to, že krajský soud zhodnotil shromážděné důkazy nesprávně. Při absenci konkrétní argumentace v tomto směru nelze než konstatovat, že krajský soud vyhodnotil listiny obsažené ve správním spise jednotlivě a ve vzájemných souvislostech a přitom dospěl k logickým a srozumitelně podaným skutkovým závěrům. V závěru napadeného rozsudku též zdůvodnil, proč nevyčkal dalších důkazních návrhů stěžovatele, který jejich předložení avizoval. Vyložil také, z jakých důvodů neprovedl důkazy předložené v soudním řízení.

Namítá-li dále stěžovatel, že rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem zrušeno pro porušení ustanovení správního řádu o dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) a nerespektování § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, i tato tvrzení nejsou důvodná. Z dikce § 50 odst. 3 správního řádu se skutečně podává, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací; rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, kdy je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Stěžovatel námitku porušení § 50 odst. 3 správního řádu spojuje s tím, jakým způsobem byl vyhodnocen jeho tvrzený pobyt a hospitalizace na Slovensku. Tvrdí, že neměl důvod o této skutečnosti uvádět nepravdy a že jako dostatečný důkaz o jeho pobytu na Slovensku (při absenci lékařské zprávy o hospitalizaci) měla sloužit výpověď *T. N.* ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud je, ve shodě se soudem krajským, přesvědčen, že správní orgány postupovaly v daném řízení (vedeném *ex officio*) tak, aby zjistily všechny

pokračování

skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Při pohovoru byla stěžovateli dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Opakovaně byl vyzýván, aby doložil svůj pobyt a hospitalizaci na Slovensku, což neučinil. Do správního řízení byla přibrána i *T. N.* (v té době stěžovatelova přítelkyně), která byla rovněž vyslechnuta. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu, které byly k dispozici; to, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení. Fakt, že jsou správní orgány v tomto typu řízení povinny zjišťovat i skutečnosti svědčící ve prospěch jeho účastníka ještě neznamená, že musejí automaticky uvěřit jeho tvrzením a akceptovat je. Stěžovatel při argumentaci svým pobytem a hospitalizací na Slovensku neuvedl jedinou skutečnost, kterou by bylo možno ověřit, a pro správní orgány se tak neotevřel prostor pro další doplnění dokazování z vlastní iniciativy (jak je jim to stěžovatelem vytýkáno). Jak již vyhodnotil i krajský soud na str. 4 rozsudku, stěžovatel nejenže nepředložil lékařskou zprávu o hospitalizaci ani jiný důkaz o tom, že došlo k dopravní nehodě, dokonce ani neuvedl, ve kterém místě se měl na Slovensku nacházet. Tyto skutečnosti nebyla schopna doplnit ani *T. N.*, která ho měla na Slovensku navštívit. Za těchto okolností se závěr o účelovosti a nevěrohodnosti předestřených tvrzení vskutku nabízí. Stěžovatel sice skutečně neměl důvod uvádět nepravdivé informace a vyhýbat se řízení, v němž mu mělo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, nicméně v řízení o správním vyhoštění, které je nyní předmětem soudního přezkumu, důvod k uvádění účelových tvrzení mít již mohl. Za situace, kdy správní orgány považovaly tvrzení stěžovatele o jeho pobytu na Slovensku za účelové pro jejich nekonkrétnost, nemohly za relevantní důkaz vzít ani výpověď *T. N.*, neboť její výpověď byla stejně nekonkrétní, a tedy vyhodnocena rovněž jako účelová. Žalovaná pak doplnila i to, že pokud by se stěžovatel skutečně na Slovensku v rozhodné době nacházel, měl možnost podrobit se nutné proceduře v rámci řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ještě před svým odjezdem, neboť jeho žádosti o prodloužení pobytu bylo vyhověno již v září 2011 a na Slovensko měl odjet až na konci ledna 2012; v mezidobí se tak mohl zcela bez omezení informovat o stavu řízení o jeho žádosti.

Je pochopitelné, že stěžovateli se může jevit jeho správní vyhoštění jako nespravedlivý důsledek toho, že se (pouze) nedostavil ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, kdy se po pravomocném zastavení tohoto řízení dostal do situace, že pobýval na území ČR bez víza či platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Díkce ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců nicméně stanoví jasně, že v případě naplnění podmínek pro vyhoštění je příslušný orgán povinen toto rozhodnutí vydat. Není zde tedy prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoliv. Zda se následně správní vyhoštění udělí, či nikoliv, není věcí správního uvážení správního orgánu, nýbrž při naplnění zákonných podmínek jde o jeho povinnost; korekci v tomto postupu je pak pouze ustanovení o vyloučení nepřiměřenosti takového zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťované osoby (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 174a tohoto zákona). Stěžovatel ani sám nezpochybňuje, že zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců splněny byly, a je si rovněž vědom svého pochybení v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ač se může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního

vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je pak snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správné vyhoštění je pak dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva.

Snaha stěžovatele, aby správní orgány v řízení o správním vyhoštění zohlednily okolnosti mající původ v jiném správním řízení, nemohla obstát. Stěžovatel se snažil v řízení o správním vyhoštění bránit argumentací směřující k tomu, proč se nemohl dostavit podle § 44a odst. 12 zákona o pobytu cizinců ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, v důsledku čehož došlo k zastavení řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že je rozhodnutím o zastavení řízení podle § 57 odst. 3 správního řádu vázána a nepřísluší jí přezkoumávat jeho správnost či zákonnost, neboť jde o rozhodnutí pravomocné. Tento názor je zcela v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2012 č. j. 4 As 5/2012 – 22, podle kterého „[v] řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.).“ Tyto závěry obdobně dopadají i na nyní projednávaný případ, kdy bylo řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Není tedy pravdou, že stěžovateli byl jeho pobyt reálně prodloužen. Výsledkem řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti. Stěžovatel tedy neměl nadále nikterak upraven svůj pobytový status, neboť původní povolení k dlouhodobému pobytu mu vypršelo a jeho pobyt nebyl v důsledku zastavení řízení o žádosti prodloužen.

Bylo primárně věcí stěžovatele více se zajímat o svůj pobytový status a nedopustit, aby bylo řízení o prodloužení jeho dlouhodobého pobytu zastaveno. Podal-li sám (včas) žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, musel si být vědom toho, že jeho další pobyt na území ČR závisí právě na výsledku tohoto řízení, čemuž měla odpovídat i jistá obezřetnost při vycestování mimo území ČR v době vyřizování jeho žádosti. I kdyby k zastavení řízení o prodloužení povolení k trvalému pobytu došlo z důvodů tvrzených stěžovatelem, měl i za této situace procesní prostředky, jimiž se vzniklou situaci mohl pokusit zvrátit. Nejvyšší správní soud při neznalosti správního spisu ve věci zastavení řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nemůže spekulovat o tom, jaký konkrétní procesní postup měl stěžovatel zvolit, a pro posouzení nyní posuzované věci to není ani relevantní. Pouze *obiter dictum* lze uvést, že stěžovateli se (při vědomí toho, že zmiňované usnesení bylo doručeno fikcí – viz obsah správního spisu) nabízel minimálně postup podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, spočívající v podání žádosti o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena; stěžovatel mohl případně žádat též o prominutí zmeškání úkonu (v tomto případě podání odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení) podle ustanovení § 41 správního řádu. Pokud by byl

pokračování

přesvědčen, že mu dané rozhodnutí nebylo řádně doručeno, a tedy ani nenabylo právní moci, mohl (jako účastník spadající do kategorie vymezené v § 27 odst. 1 správního řádu) podat bez dalšího odvolání, způsobem předvídaným v ustanovení § 84 odst. 1 věty první správního řádu. Žádným z naznačených postupů se nicméně stěžovatel proti zastavení řízení nebránil; tuto jeho indolenci ovšem nelze zhojit v následném řízení o správním vyhoštění, respektive na něj navazujícím soudním přezkumu.

Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, jakým způsobem byly vypořádány okolnosti, týkající se jeho *soukromého a rodinného života* na území ČR. V kasační stížnosti tvrdil, že jeho vyhoštění bude znamenat zásah do jeho soukromého a rodinného života, tj. namítal, že byl porušen § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo uvedeno, mezi účastníky není sporu o tom, že stěžovatel naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR bez víza či platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Spornou mezi účastníky je právě možnost aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do *soukromého nebo rodinného života* cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*.

Nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života spatřuje stěžovatel právě v přetrhání rodinných vazeb, které se může proměnit v odloučení trvalé, neboť dosavadní praxe správních orgánů spočívá v tom, že cizince nechtějí po vypršení zákazu pobytu vpustit zpět na území ČR. Stěžovatel poukazuje na to, že v ČR žije nepřetržitě od roku 2008, je zde integrován, s *T. N.* zde oba podnikali, mají zde společné přátele a oba se učí český jazyk. *T. N.* je těhotná a narození dítěte se očekává v prosinci 2013. V případě vyhoštění by se stěžovatel nemohl podílet na výchově svého dítěte. *T. N.* se přitom do vlasti vrátit nechce z důvodu podnikání. Stěžovateli v návratu brání příliš dlouhá doba, po kterou žije ve zcela odlišném kulturním prostředí. Rovněž akcentuje, že se na území ČR nedopustil žádného jiného protiprávního jednání.

Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vztahům na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS).

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Dalioová a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Dle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i krajský soud v otázce výkladu a aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nikterak nepochybily a požadavkům vysloveným v citovaném rozsudku dostály. Zdejší soud je přesvědčen, že ve správním i soudním řízení bylo o věci uváženo nezaujatě, v potaz byly vzaty všechny relevantní okolnosti daného případu a bylo přihlédnuto ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Úvaha žalované (aprobovaná krajským soudem) vycházela z toho, že stěžovatel žije na území ČR od roku 2008, za tu dobu zde podnikal, žádné příbuzné zde nemá a pohyboval se především ve vietnamské komunitě; český jazyk se za tu dobu nenaučil. Nebylo zpochybňováno, že stěžovatel má vietnamskou přítelkyni T. N., se kterou čeká dítě; vedení společné domácnosti ovšem nebylo prokázáno. Dospěly-li správní orgány (potažmo krajský soud) k závěru, že vztah stěžovatele k ČR je především ekonomický, neboť žádné jeho společenské a kulturní vazby na ČR zjištěny nebyly a stěžovatel ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti, jde o závěry odpovídající obsahu správního spisu, přičemž rozsah provedeného dokazování lze (z důvodů výše podrobně rozvedených) považovat za dostačující. Závěr, že soukromý a rodinný život stěžovatele není intenzivně navázán na území ČR a že T. N., pokud se rozhodne stěžovatele následovat, nic nebrání (zejména zdravotní stav a věk) v návratu do vlasti či do jiné země, je pak jen zcela logickým vyústěním a zdejší soud na něm nespatřuje nic nepřipadného (jak to namítá stěžovatel). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že nepřítomnost stěžovatele v zemi původu nebyla natolik dlouhá, aby se nemohl znovu integrovat do tamního sociálního a kulturního prostředí, a to tím spíše, že za dobu pobytu na území ČR se příslušníkům svého národa evidentně neodcizil (jak bylo již konstatováno, pohybuje především ve vietnamské komunitě a česky se mluvit nenaučil). Ke konstatované možnosti udržení rodinného života stěžovatele tím, že by jej T. N. následovala do země původu, lze argumentaci krajského soudu doplnit v tom, že jmenovaná pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu (není nositelkou žádného typu mezinárodní ochrany) a i z tohoto důvodu jí v návratu do Vietnamu (bude-li chtít s dítětem stěžovatele následovat) žádné závažné překážky nebrání. V tomto směru je tak nutno odmítnout i tvrzení, že se správní orgány zásahem podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vůbec nezabývaly a zatížily tak svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je evidentní, že se touto otázkou podrobně zabývaly. Nad rámec uvedeného je vhodné též připomenout, že krajský soud (stejně jako

pokračování

soud kasační) při svém rozhodování vycházel ze skutkového stavu věci, který platil ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu správně vycházel z toho, že stěžovatel a *T. N.* nebyli v té době ještě oddáni (důkaz předloženým oddacím listem proto neprovedl) a že teprve očekávají narození potomka.

Co se týká testu proporcionality zájmu státu na ochraně *veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku* oproti zájmu na ochraně *soukromého a rodinného života* stěžovatele, jde o poměrování zájmu státu na zabránění neoprávněného pobytu cizinců na straně jedné a práva na soukromý a rodinný život cizince na straně druhé. Je sice skutečností, že se stěžovatel kromě neoprávněného pobytu nedopustil na území ČR žádného protiprávního jednání a do nepříznivé situace se dostal zřejmě jen z vlastní neopatrnosti a liknavosti (což by do jisté míry mohlo být omluvitelné), nelze však odhlédnout od toho, že druhé kritérium, které má být s tímto faktem poměřováno, tedy stěžovatelův soukromý a rodinný život, vázaný na území ČR, bylo vyhodnoceno jako neprokázané. Jak bylo již uvedeno, nebylo zjištěno, že by osobní život stěžovatele byl natolik navázaný na území ČR, aby zájem na jeho ochraně převážil nad zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti.

Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu (navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva – dále jen „ESLP“), zásah do *soukromého a rodinného života* cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel vykazovat určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). Přestože není pojem *rodinného života* Úmluvou definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. Rodinný život podle Úmluvy se neomezuje pouze na rodiny založené na manželství, nýbrž může zahrnovat i další faktické vztahy. Přitom se hodnotí mnoho aspektů, například zda pár žije společně, jaká je délka jejich vztahu, zda mají společné děti apod. Při hodnocení pevnosti vztahu stěžovatele a *T. N.* nelze především přehlédnout, že ve správním řízení nebyla prokázána existence jejich společné domácnosti. Stěžovatel se proti tomuto zjištění sice v kasační stížnosti ohrazuje, zdejší soud nicméně považuje výsledek jediného provedeného místního šetření za dostačující, jestliže v rámci něj bylo zjištěno a fotograficky zachyceno, že stěžovatel nemá na vchodu označen zvonek ani schránku a sousedé ho neznají. Navíc se stěžovatel a *T. N.* neshodli ve svých výpovědích ve správním řízení ani na adrese společné domácnosti; každý uvedl adresu jinou. Správní orgány ani krajský soud přitom nezpochybnily existenci vztahu stěžovatele a *T. N.*, ani tvrzení, že otcem nenarozeného dítěte má být stěžovatel, a ani Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod tyto závěry jakkoliv přehodnocovat. Je tedy na místě konstatovat, že jakkoli odloučení od těhotné partnerky může představovat citelný zásah pro partnerský vztah (rozhodne-li se *T. N.*, na základě své svobodné vůle, setrvat na území ČR), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomíjet, že do současné složité situace se dostal především sám, svým vlastním laxním jednáním, kdy na území ČR porušil právní předpisy na úseku pobytu cizinců.

K tomu lze doplnit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, in <http://echr.coe.int>.); v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy,

tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si tento život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení stěžovatele o nemožnosti realizace jeho rodinného života v zemi původu a nemožnosti návratu do Vietnamu lze dovodit, že jde pouze o důvody subjektivní, spojené s tím, že již uplynula dlouhá doba, co žije v jiném kulturním prostředí, a že život ve Vietnamu je pro něj minulostí. Z hlediska judikatury ESLP jsou však tyto důvody nemožnosti návratu do Vietnamu naprosto nedostačující. Co se týče úvah týkajících se situace *T. N.*, zde není důvod předpokládat, že rozhodne-li se vrátit do vlasti spolu se stěžovatelem, nebude mít možnost obstarat si přiměřený zdroj obživy. Případná obtížnější situace na trhu práce v zemi původu, či rozdílná výše výdělků, jsou sice racionálními a pochopitelnými důvody pro setrvání na území ČR, z hlediska podmínek pro správní vyhoštění jsou nicméně irelevantní.

Pokud stěžovatel poukázal na údajnou praxi českých státních orgánů, spočívající v tom, že vyhoštěné osoby nechtějí opětovně po uplynutí doby zákazu pobytu vpustit na území ČR, pak nelze než uvést, že jde o ničím nepodložené tvrzení a zdejšímu soudu z jeho rozhodovací činnosti nic takového známo není. Nadto se jedná o nově uplatněnou námitku, kterou stěžovatel uplatnil až v řízení o kasační stížnosti, ač mu nic nebránilo učinit tak již v řízení před krajským soudem; k takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

Lze tedy uzavřít, že krajský soud posoudil otázku přiměřenosti stěžovatelova vyhoštění do země původu, ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, souladně se zákonem o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu tak nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, u ní nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

pokračování

2 As 52/2013 - 75

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu